

излъжа. Всѣки обѣдъ Тодоръ ще назърне къмъ билника, ще го позавърти, ще го разклати, ще го тупне и весело ще каже: „Ехъ, бабанка - а!“ А мене, сестрице, не ме питай... дете не се разболѣхъ отъ мжка! Най после, единъ день, като ме нѣмало въ кѣщи, Тодоръ цедилъ, приспивалъ, изпоцапалъ сума сждове и хвърлилъ вишнитѣ на купъ до самó кафеза на патицитѣ. Кога се връщамъ, гледамъ, тѣ лакомо-лакомо ги гълтатъ. „И вие ли, мари, сте пияници като стопанина ви!“ продумахъ азъ и съ кракъ се опитахъ да ги изпжда. Ала тѣ се инатятъ и отъ доволство врѣскаатъ. „Нека баремъ патицитѣ укусятъ вишнитѣ, ако азъ не можахъ да зобна ни зърно отъ тѣхъ,“ си рекохъ и влѣзохъ въ кѣщи. Колко съмъ се бавила вжтре, не знамъ, но кога излѣзохъ на двора, какво да видя: патицитѣ се натрѣшкали на различни мѣста изъ него, а две три още се олюляваха и току предъ очитѣ ми тупнаха, затвориха очи и опнаха крака. „Олеле! изпищѣхъ азъ и се спустнахъ да ги събирамъ. Какво ще събирамъ, сестрице, тѣ всичкитѣ ледъ студени, изтровени отъ пустия спиртъ, просмуканъ въ вишнитѣ. Че като ревнахъ, че ревь, че ревь, но съ плачъ връща ли се умрѣлото! Язкъ за хубавинкитѣ ми патици, дете като деца ги гледахъ и дете цѣлата махла караха отъ завистъ да се пука. Жалихъ, жалихъ, па по едно време си казахъ: „Чакай поне перушината имъ да оскубя, за споменъ да я имамъ.“ Излѣзохъ пакъ, взехъ миличкитѣ и една по една ги оскубахъ. Въртя ги въ ржцетѣ, скубя перата и плача: колкото пера, толкова и сълзи пролѣхъ. Върнахъ се въ кухнята и съ яростъ зачакахъ онова магаре Тодоръ да се прибере. По едно време, страшенъ глъчъ чувамъ на двора: деца се кикотятъ, патици врѣскаатъ, кучето лае. Изтичахъ, сестрице, и едва не припаднахъ: патицитѣ се

надигнали, голи-голенички, и като боленъ човѣкъ викатъ—викатъ и едва-едва пристѣпватъ. Кучето, настрѣхнало като ги видѣло така, бѣзъ перушина, спогнало ги и де коя застигне, тупне я съ лапата си и я остави на мѣсто, а тя врѣка, врѣка, та чакъ сърдцето да те заболи отъ жалъ. А пѣкъ комшиискитѣ хлапетии се накачили по стобора и се смѣятъ та се кжсатъ. „Бре, гиди хаймани, викнахъ имъ азъ, скоро долу! Вмѣсто да съжалите стрина си Мина, захилили сте се като печени глави!“ Пригнаха тѣ още по-силно и капнаха долу като круши. И ето ти че въ туй време влиза и Тодоръ. „Какво става тукъ, бе жено, каква е тази тупурдия?“ „Какво ли?“ кипнахъ азъ, разправихъ му на единъ дѣхъ бедата и му показахъ живо оскубанитѣ патици. Че като се закиска оня ти човѣкъ, че като се размѣ, че като се запревива, че смѣхъ, че смѣхъ, та дори се засинѣ. Уплашихъ се да не му стане нѣщо, заудряхъ го по гърба, заплискахъ го съ вода. Хеле най-после дойде на себе си. „Ехъ, Мино, да си жива, славната ще си похапнемъ!“ „Какво ти ядене, фармасонино нединъ, не те ли е грѣхъ?“ И пакъ заплакахъ. „А ти да не искашъ да ги оставишъ да умратъ отъ студъ? Тѣй и тѣй си ги оскубала, баремъ заколи ги да ги изядемъ.“ И всѣки день по една, сестрице, отиваше въ тенджерата. Мляска Тодоръ, облизва прѣститѣ си, а мене като ми заседнала буца въ гърлото, залкъкъ въ уста не мога да туря. Азъ плача, Тодоръ се смѣе, тупа ме по гърба и пита: „А утре съ какво ще сготвишъ твоята Патаранка, Мино?“

Виждате ли, драги градинарчета, какво може да го слети този, който като малкъкъ пие? Спиртнитѣ напитки сж толкова страшна отрова, че и плодове, киснати въ спиртъ, сж опасни като самия спиртъ. Вие ми обещавате, че никога нѣма да пиете, нали?